Grietje Goslen VI a

Eén christelijke kerk of christelijke kerken?

In een land hier heel ver vandaan lag eens een stad, Tefilla* geheten. De bewoners van Tefilla leken veel op alle andere mensen van de wereld, maar toch hadden ze iets bijzonders, luister maar.

Er woonden in Tefilla veel lieve, sympathieke mensen, maar ook veel prikkelbare, humeurige, koppige mensen en gulle en gierige en luie en actieve en trotse ..... maar ze hadden één ding gemeen: ze geloofden in de muziek van Ruach*. Ruach was componist en hij maakte prachtige composities, waarmee hij alle mensen in de stad inspireerde. De hele stad droeg het stempel van Ruach en elke straathoek ademde zijn geest. Daarom was de stad gelukkig en dat was het vreemde in die stad. Het gebeurde wel eens dat twee Tefillanen ruzie maakten en elkaar uitscholden, maar wanneer ze de muziek van Ruach hoorden en op zich in lieten werken, kwamen ze tot bezinning. Dan namen ze hun woorden terug en vroegen elkaar om vergeving. De mensen in Tefilla hadden alles samen en telkens waren er, die hun bezittingen verkochten en de opbrengst uitdeelden aan iedereen, die er behoefte aan had. Dagelijks kwamen er mensen samen in het huis van Ruach om naar zijn muziek te luisteren en dan bleven ze bij hem eten. Alle mensen uit de omtrek vonden Tefilla een fijne stad en elke dag kwamen er meer aanvragen binnen voor een vestigingsvergunning. Er heerste geen woningnood, want er was plaats genoeg voor ieder die er wilde wonen.

Maar op een kwade dag kwam er een man, Pesjang*, binnen de muren van de stad. Hij verwonderde zich over de gezindheid van de mensen en de sfeer in de stad Tefilla, want hij was niet gewend om iets voor een ander te doen. Maar hij werd niet blij van binnen. Integendeel! Hij werd jaloers. Jaloers op iedereen in Tefilla, maar het allermeest jaloers op Ruach, omdat

van de wereld alle andere mensen ha dag kwa een

hij met zijn gave de mensen gelukkig kon maken en hen uitheffen boven hun dagelijkse zorgen. Pesjang zelf wilde de bevrijdende muziek niet op zich in laten werken; en al zou hij het gewild hebben, hij zou het niet gekund hebben. Hij zon op een middel om de rust te verstoren, onze mensen tegen elkaar op te zetten, om de muziek van Ruach te doen verstommen. Pesjang was een goed psycholoog, daarom besloot hij onder de Tefillanen tweedracht te zaaien.

Eerst ging hij naar de dirigent van het stedelijk orkest en sprak hem als volgt toe: „U geeft altijd prachtige uitvoeringen van Ruachs muziek, maar waarom houdt u altijd zo strak en stijf aan de compositie vast? Toe, geef uw eigen fantasie eens een kans, zodat het geheel wat levendiger wordt. Ruach schrijft, maar ú moet zijn werk uitvoeren. U moet uw talent niet in de grond stoppen! Voer de muziek zó uit, dat ze wat toegankelijker is voor het grote publiek. U en uw orkest kennen de oorspronkelijke zetting wel, maar het gewone volk heeft daar tòch geen verstand van." De dirigent besloot te doen, wat Pesjang had aangeraden. Hij begreep niet, dat hij hiermee zichzelf ~~te~~ ~~koort~~ ~~de~~ overschatte en Ruach te kort deed.

Het was niet waar, wat Pesjang gezegd had. De mensen merkten wèl, dat er iets schortte aan de muziek van Ruach, dat zij niet zuiver meer klonk. Eerst een paar, maar allengs meer. De muziek bevredigde niet meer. Sommigen waagden het zelfs, kritiek te uiten op de dirigent, een zeer geëerd man in de stad. Het werd onrustig in Tefilla. De mensen verdeelden zich in twee groepen: een groep vóór de dirigent en een groep tegen de dirigent. De mensen, die tegen de dirigent waren, wilden toch de muziek van Ruach horen, daarom richtten ze een eigen orkest op. Maar de politie stond aan de kant van de dirigent en verbood het nieuwe orkest in het openbaar op te treden. Ruach was bedroefd. Als de mensen uit de stad bij hem kwamen eten, dan moest hij twee tafels dekken. Maar toch was hij blij als ze kwamen en als hij merkte dat ze nog van hem hielden.

Pesjang was tevreden. Zijn list was gelukt. Maar het kon nog veel mooier. Daarom wendde hij zich tot de intellectuelen: „Wat vinden jullie eigenlijk nog aan die muziek van Ruach? Hoe halen jullie het in je hersens om nog maar steeds aan dat ouderwetse gedoe vast te houden! Denken jullie dat iemand daar wijzer van wordt? Gelukkiger soms? Een mens wordt niet gelukkig door zich op in gevoel te laten wegdrijven! Gebruik je verstand, dat strijdt hout! Wat hoor ik daar? Heeft een mens ook zin ontspanning nodig? Kom, ga mee naar de natuur, daar kun je tenminste vrij ademhalen! Bovendien is die kinderachtige muziek beneden jullie stand!"

De intellectuelen waren gestreeld in hun ijdelheid en vonden daarom dat Pesjang wel gelijk had. Maar de stad was nog steeds doordrenkt met de geest van Ruach en daarom gingen ze liever in de buitenwijken wonen. En successievelijk verhuisden ze naar een andere stad.

In Tefilla zelf ging het van kwaad tot erger. Juist omdat de muziek van Ruach altijd zo'n belangrijke plaats had ingenomen in het leven van de Tefillanen, wonden ze er zich nu zo over op. Alleen al over het tempo, waarin een bepaalde maat gespeeld moest worden, of over de „klem", die een bepaald stuk moest hebben, ontstonden hooglopende ruzies. Tenslotte kwam het zelfs zo ver, dat de mensen gingen kibbelen over de vraag, wie het stuk mochten uitvoeren. De cellist mocht niet meer meespelen, omdat hij het vibreren niet goed deed, en de pianist niet, omdat hij teveel zwarte toetsen gebruikte. Om elkaars muziek niet te horen bouwden alle verschillende groepen dubbele muren om hun concertzalen. Op het laatst was de stad volgebouwd met honderdtachtig verschillende concertzalen en -zaaltjes en er waren honderdtachtig hoge, dubbele muren verrezen. Ondoordringbaar. Massief. Pesjang had zijn doel bereikt.

Nee, toch niet helemaal. Want nog steeds werd de muziek van Ruach gespeeld. IN ALLE HONDERDTACHTIG CONCERTZALEN WERD DE MUZIEK VAN RUACH GESPEELD. Met of zonder vibratie, met veel of weinig zwarte toetsen, de muziek van Ruach werd gespeeld en bleef haar bevrijdende kracht behouden. En de mensen, die er goed naar luisterden begonnen zich onrustig te voelen.

En gingen jaren voorbij. De mensen in Tefilla waren aan de toestand gewend geraakt. Ruach had een hotel gekocht met honderdtachtig tafels. Alle mensen uit de omtrek haalden hun schouders op over Tefilla. Het aantal aan vragen om een vestigingsvergunning was tot een minimum gedaald, want als iemand in Tefilla wilde gaan wonen om de muziek van Ruach te horen, dan wist hij ~~niet~~ ~~hij~~ niet welk orkest het beste speelde. Bovendien hebben mensen uit de omtrek altijd een hekel aan muren.

Iemand keek verder, dan de muur hoog was. Iemand besefte, dat het zo niet langer kon, dat de muziek van Ruach bedwelmd was door het stof der geschiedenis en dat ze zo niet tot haar recht kwam. „We moeten samen naar de muziek van Ruach luisteren" dacht hij „dan kan heel de stad weer blij zijn, net als vroeger. Nu zijn we van elkaar vervreemd en de mensen uit de omtrek vinden ons vreemd." En hij riep het uit tegen de mensen uit de stad: „Muren, muren, mogen zij niet vallen? Straks gaan de bazuinen schallen, zoals eens bij Jericho." Maar de mensen keken hem bevreemd aan en zeiden: „Het is nu eenmaal in de loop van de geschiedenis zo gegroeid en het kan ook best zo blijven. Waarom zouden we ons zorgen maken als de verschillende concertzalen schijnen te beantwoorden aan de behoeften van verschillende mensen met verschillend temperament? En als er nog mensen zijn, die zich in geen enkele concertzaal thuisvoelen, laten die er nog ~~nog~~ een bouwen.

„Maar Pesjang heeft het gedaan" riep de man uit. „Hij is de onruststoker. Laten we hem verbannen" De mensen in Tefilla glimlachten. Meer niet. Toen ging de man naar Ruach, maar Ruach zei: „Mijn muziek is duidelijk genoeg. Speel, speel mijn muziek en luister er goed naar."

Meer mensen in Tefilla keken verder dan de muur hoog was Dat kwam doordat ze door de woorden van de man aan het nadenken geset werden. En ze gingen luisteren naar de muziek van Ruach met nieuwe oren.